

Currículum vitae **de Josep Melià i Pericàs**

Advocat, polític i escriptor, Josep Melià i Pericàs nasqué a Artà el dia 19 de març de 1939. Estudià les primeres lletres a les monges de la Caritat d'Artà i al col·legi dels franciscans. Després d'una estada a Mèxic, prosseguí els estudis de batxiller al col·legi La Salle de la ciutat de Palma.

Amb una beca de la Fundació Joan March seguí estudis de Dret a la Facultat de Madrid i s'hi llicencià l'any 1962. Aquell mateix any ingressà al Col·legi de Missers de Madrid. L'any 1963 ingressà per oposició en el cos tècnic del Ministeri de Treball amb el número 1 de la seva promoció.

Estudià periodisme a l'Escola Oficial de Madrid i n'obtingué el títol l'any 1965.

En la seva carrera administrativa ocupà llocs de responsabilitat a tots els nivells. Fou cap del Servei de Documentació, assessor del Ministeri, cap del Servei d'Estudis del Ministeri de l'Habitatge i cap del Gabinet Tècnic del Ministre en aquest departament ministerial.

L'any 1974 fou elegit procurador a Corts per les Balears en representació dels pares de família i les dones casades. Fou membre de la comissió redactora de la Llei del sòl (1975).

Integrat en el Grup Parlamentari Independent, dugué a terme una feina intensa a les Corts. Iniciativa seva foren les esmenes que asseguraven la gratuïtat en la normalització dels noms de pila en el Registre Civil, i l'obtenció d'un senador per les circumscripcions de Menorca i Eivissa. També es preocupà d'iniciatives de protecció del patrimoni històric i fou un dels primers promotors de la recuperació de les murades i del conjunt de Dalt Vila (Eivissa) i de l'enllumenat de l'Almudaina d'Artà.

L'any 1976 fou un dels fundadors del Partit Nacionalista de Mallorca i encapçalà la candidatura d'Unió Autonomista en les eleccions generals de 1977.

Incorporat a la UCD, s'integrà a l'equip d'Adolfo Suárez. Fou nomenat director general de Relacions Informatives (1979), secretari d'Estat per a la Informació (1980) i portaveu del Govern amb dret a assistir als consells de ministres. Finalment fou nomenat delegat del Govern a Catalunya.

Entre la seva obra d'assaig destaquen *Cap a una interpretació de la història de Mallorca* (1967), *Els mallorquins* (escrit el 1963 i no publicat per raons de censura fins a quatre anys després) -- d'aquesta obra se'n publicà una versió en castellà a <<Cuadernos para el diálogo>> signada per Gabriel Cisneros-- i *La Renaixença a Mallorca* (1968). Féu una edició revisada d'*Els Mallorquins* amb el títol *La nació dels mallorquins* (1977, reeditat el 1990). També ha publicat diversos llibres d'assaig, com és ara *Carta abierta a los demócratas* (1973), *Informe sobre la lengua catalana* (1973), *El dret civil de les Illes* (1967) i diversos estudis monogràfics sobre dret d'estrangeria.

La seva obra estrictament literària està representada per un llibre de poemes --*Perquè cal ser covard* (1967)--, les novel·les *Les pluges de sal* (1979) --traduïda al castellà per José Carlos Llop-- i *Aquella al.lota ajaguda* (1984) i el llibre de narracions breus *La torre de Babel i altres províncies* (1990), així com el llibre *Per un batec de l'ànima* (1991). També té una novel·la en castellà: *La trama de los escribanos del agua* (1982), sobre el cop d'estat del 23 de febrer de 1981.

La seva afició a l'art l'ha dut des dels estudis generals --*Art i capitalisme* (1976), que és un dels estudis més reeixits-- fins a les monografies dedicades a determinats artistes: per exemple, els llibres *Joan Miró. Vida i gest* (1973), *Isabel Villar* (1973), *Sempere* (1976), *Vicente Vela* (1977), sobre John Ulbricht i textos de catàlegs d'Antoni Tàpies, Ramon Canet, Jim Bird i Joan Bennàssar, entre molts d'altres.

Periodista reconegut, ha col.laborat en la majoria dels grans diaris i revistes. Fou un dels fundadors d'*El País*, corresponsal de *Destino* a Madrid i després del diari *Avui*. Fruit d'aquesta relació amb la premsa són publicacions com *Primer llibre de notes* (1967), *El largo camino de la apertura* (1975), *Marcelino Camacho* (1977), *¿Qué es la reforma política?* (1976) i *Así cayó Adolfo Suárez* (1981).

Exerceix d'advocat especialitzat en Dret Administratiu.

Entre les distintes condecoracions que li han estat atorgades hi ha la Gran Creu del Mèrit Civil i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. I ordes del mèrit d'Àustria, el Brasil, el Senegal, l'Argentina, etc.